

N:o 46.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 1 juli 1887.

— — — — Andra Kammaren den 1 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående befrielse i visst fall för sterbhusdelegare, hvilka fast egendom genom arf eller giftorätt tillfallit, från skyldighet att vid lagfart å fånget för hvarje lott lösa särskildt protokollsutdrag och särskildt lagfartsbevis.

(Lagutskottets utlåtanden n:is 9 och 24.)

Till Konungen.

Genom förordningen angående lagfart å fång till fast egendom den 16 juni 1875 infördes den för vår lagstiftning dittills främmande grundsats, att *en hvar*, som med eganderätt åtkommit fast egendom, är skyldig att å fånget söka lagfart. Särskildt med afseende å arf och giftorätt, hvilka fång också i förordningens 1 § uttryckligen nämnas, innebar detta stadgande en nyhet, som onekligen kunde medföra en förut icke befintlig börda för personer, som på detta sätt vinna eganderätt till fast egendom. Påläggandet af denna ökade förpligtelse hade emellertid en giltig grund i den vigt för den allmänna rätts-säkerheten, som ligger derpå, att åt hvarje fång af fast egendom gifves den offentlighet, som lagfart medför.

Fall kunna emellertid inträffa, då de kostnader, hvilka åtfölja lagfarten, förefalla oskäligt betungande, i synnerhet om värdet å fastig-

heten är obetydligt. Ett sådant fall är det, då fast egendom i boet efter en afliden person tillfallit flere sterbhusdelegare, hvilka då, enligt en på många orter vedertagen praxis, nödgas att en hvar för sin lott i fastigheten lösa särskildt protokollsutdrag och särskildt lagfartsbevis. Det kan härvid, om fastighetens värde är ringa och sterbhusdelegarne äro många, hända, att kostnaderna för lagfarten föga understiga eller till och med öfverstiga värdet af fastigheten. Detta missförhållande framträder i synnerhet, då sterbhusdelegarne vilja gemensamt försälja fastigheten, i hvilket fall ingen vigt ligger derpå, att en hvar af dem erhåller särskildt bevis om lagfarten.

För att befria sterbhusdelegare från en sådan onödig och ofta betungande utgift kunna två utvägar tänkas: antingen en ändring af sjelfva lagfartsförordningen eller ock ett tillägg till förordningen om expeditionslösen. Utgår man från den af många och jemväl af högsta domstolen hyllade åsigt, att lagfart kan beviljas på grund af boupp-teckning för samtliga deruti upptagne sterbhusdelegare, synes sist antydda åtgärd vara tillfyllestgörande. I expeditionstaxan borde i sådant fall införas bestämmelse, att då sterbhusdelegare på grund af arfskifte gemensamt söka lagfart å dem genom giftorätt eller arf tillfallen fastighet, protokollsutdrag och lagfartsbevis böra, der de sjelfve ej annorledes begärt, för dem gemensamt utskrifvas.

På grund af hvad här ofvan blifvit anfördt, får Riksdagen, hos hvilken framställning i ämnet skett, anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes vidtaga erforderliga åtgärder i syfte att sterbhusdelegare, de der gemensamt afhändt sig dem genom giftorätt eller arf tillfallen fastighet och hvilkas laga åtkomst dertill måste, innan lagfart må nye egaren beviljas, vara genom lagfart bekräftad, måtte kunna å fastigheten undfå lagfart, utan att särskildt protokollsutdrag och särskildt lagfartsbevis behöfver af hvarje sterbhusdelegare för hans andel lösas. Stockholm den 1 juli 1887.

Med undersåtlig vörndnad:
